

Stvarnih napak (če izvzamemo tiskovne!) v monografiji ni mnogo, in še te so tako nepomembne, da jih ne kaže omenjati. Prevod Staneta Ivanca je soliden, bralca motijo le nekatere tradicionalne »ruske« napake: *Nekrasova kritika* namesto *kritika Nekrasova*, *misli inteligencije* namesto *inteligence* oz. *inteligencii*, če hočemo obdržati rusko obliko; skrivnostna zelena palica naj bi bila zakopana ob jarku v gozdu, ki se imenuje *Staryj zakaz*, zato je prevod v *starem Zakaškem gozdu* napačen... Meso ubogega kljuseta Holstomera niso pojedli *levinja in levčki*, ampak so ga požrle navadne ruske zveri: *volkulja in njeni mladiči*. Netočno prevajanje nekaterih ruskih navedkov je verjetno zakrivilo posredništvo francoskega besedila.

Aleksander Skaza
Filozofska fakulteta Ljubljana

VPRAŠALI STE

ALI SE ZDRAVILA PIŠEJO Z VELIKO ZAČETNICO?

Prosim, da mi pojasnite, ali smemo pisati zdravila tudi z veliko začetnico.

V SP 1962, 68 beremo: »Sicer pa se samostalniki /tj. tujke/ pregibljejo po zgledu tujih lastnih imen/. . . / Ker so to občna imena, jih vselej pišemo z malo začetnico (prav tako zdravila in druge kemikalije): fiat -a m, mercedes, -a m, volkswagen -gna m, /.../ ohm -a m, vat -a m.« — To trditev je prevzela tudi Slovenska slovnica 1964, 86 (Bajec, Kolarič, Rupel). — Toda St. Bunc je v Malem SP 1966 problem obšel, saj pravi na str. 31: »Samostalnike v tuji obliki pregibljejo po zgledu tujih lastnih imen,« in navaja nekaj istih primerov kot SP, pravila o rabi velike začetnice pa tu ne omenja. — V Slovenskem knjižnem jeziku 1 (Str. 100, J. Toporišič) beremo, da »uporabljamo male črke v vseh primerih, ko ne velikih«. Dalje priporoča avtor, naj »si posebej zapomnimo, da pišemo z malo začetnico... iz imen nastale navadne samostalnike (občna imena): om (mera za upor), ford (znamka za avtomobil), rentgen (aparati)« itd. Navaja torej podobne primere kot SP na cit. mestu in na str. 35, vendar brez pripombe o pisavi zdravil in kemikalij.

Med zdravstvenimi delavci pa je pri pisanju zdravil zelo razširjena raba velike začetnice; verjetno vpliva tu pravilo, da so v receptih imena kemikalij, drog in galenskih preparatov pisana z veliko začetnico (prim. P. Sušnik, Latinska vadnica za medicinske šole, Ljubljana 1964, str. 110).

Ali je torej taka raba dovoljena?

Medicinska srednja šola Maribor
Breda Möschl

VELIKA ZAČETNICA PRI IMENIH ZDRAVIL

Po naši misli ni nobenega razloga, da bi zdravila pisali z veliko začetnico in tako kršili čisto jasen predpis SP 1962. V teh primerih gre vendar za navadna občna imena. Zato jih Slovenski knjižni jezik 1 tudi ne obravnava na mestu, kjer govori o rabi velike začetnice. Ob eventualni novi izdaji pa bi po zgledu na SP 1962 res kazalo tudi v Skj 1 opozoriti, da se zdravila pišejo z malo začetnico. (Upam, da zdravniki, ki zdravila radi pišejo z veliko, tega ne počno tudi pri takih zdravilih, kot so *kamilice* ali *lipov čaj*.)

Pisanje zdravil z veliko začetnico sem sam obsodil že v članku O jeziku Medicinskih razgledov (Medic. razgl. 4/1967, str. 475—481), kjer grajam veliko začetnico zdravila *Largactil* (str. 479). Ker tam govorim tudi o več drugih problemih zdravstvene besede, boste morda ta članek želeli prebrati. Naletel je na zelo širok odmev zdravstvenih delavcev (prim. Medic. razgl. 5/1968), moj odgovor na to pa se bo bral (ali se že bere) v Medic. razgl. 6/1969.

J. Toporišič
Filozofska fakulteta Ljubljana

GRADIVO

V OCENO SMO PREJELI

Arturo Cronia — Martin Jevnikar, La letteratura giovanile jugoslava. Università degli studi di Padova. Casa editrice Trevisini. Milano, 1968. 189 str.

Sovetskoe slavianovedenie. 6/1968. Akademija nauk SSSR. 136 str.

Staročeský slovník. Uvodní stati, saupis pramenů a zkratek. Praha 1968. Academia. Nakladatelství Československé akademie věd. 130 str.